

Beslutning om at anbefale Andragendet, hvilken vedtoges den 17de Juli, altsaa fremdeles ved Magt. Og, hvad der er tilført Protokollen om Forhandlingen i det andet Møde, har derfor ikke større Interesse, end et Ordskifte t. Ex. i et af Rigsdagens Thing, inden dette beslutter intet Videre at foretage i en Sag. Ikke desmindre har Landsthingsudvalgets Flertal af de enkelte Medlemmers Udtalelser i de to Byraadsmøder, betragtede under Et, villet slutte saaledes: „af 7 Medlemmer af Byraadet have saaledes 2 stemt for Andragendets Anbefaling, 3 imod og 2 vilde hverken stemme for eller imod.“ For saavidt det muligvis kunde have nogen personlig, maasse rettere psykologisk Interesse at kjende de enkelte Byraadsmedlemmers Mening, bør dog gjøres opmærksom paa, at det ene af de 2 den 17de Juli fraværende Medlemmer, som vare komne tilstede den 29de December, og som da „ikke fandt Andrageren kvalificeret til en saadan Begunstigelse“ som at faae Indfødsret er den samme Person (Boeg), som paa første Plads den 4/5 1882 underskrev Bevidnelsen af, at Andrageren, der „siden Foraaret 1859 har havt fast Ophold her i Byen“ — som det hedder — „stedse har ført en agtværdig Vandel“. Denne Bevidnelse, afgiven som Anbefaling for et Andragende om Indfødsret, foreligger endnu Rigsdagen, medens den Stemme, som Vidnet vilde have afgivet imod samme Andrager i Byraadsmødet den 29/12, ikke blev afgiven, fordi Afstemning ikke fandt Sted, men — foruden et Par Protokolltilførelser af to Medlemmers fra Byraadets „afvigende Mening“ (jfr. Lov af 20/5 1868 § 11 — efter Borgmesterens egen Henstilling kun Forhandling førtes om, „hvorvidt der fandtes Anledning til yderligere Udtalelse i Sagen“, og — ifølge Protokollen — „fandt Byraadet ikke Anledning til at foretage Videre i Sagen“. Umiddelbart derefter blev „Mødet hævet“.

Den Maade, hvorpaa Landsthingsudvalgets Flertal opgjør Afstemningens Udfald i Nykjøbing Byraad, vilde kun da være lov-

lig, dersom Loven hjemlede, at en Beslutning blev omstødt, naar det bagefter kunde paavises, at de fraværende Medlemmer, ifald de ikke havde været fraværende, vilde have fastet Flertallet over til den modsatte Side. Dette lader sig ikke engang paavise i det foreliggende Tilfælde, da der neppe saa længe efter kan føres Bevis for, at Andragerens første Anbefaler (Boeg) allerede den 17/7 1882 havde skiftet Mening, og da der aldeles Intet er oplyst om det 8de i begge Møder fraværende Medlem; men, selv om det kunde paavises, vilde det dog ikke have større Interesse med Hensyn til Sagens Afgjørelse, end om det efter en Beslutnings Vedtagelse t. Ex. i Folkethinget kunde paavises, at Vedtagelsen ikke vilde have fundet Sted, dersom de fraværende Medlemmer, hvis Mening man af private Udtalelser kjendte, havde været tilstede og deltaget i Afstemningen. Det maa derfor fremdeles fastholdes, at her ikke er Spørgsmaal om de enkelte Byraadsmedlemmers Mening, men om Byraadets, om „den kommunale Bestyrelses“ paa lovformelig Maade vedtagne Beslutning. Denne toges ved Afstemningen i Mødet den 17de Juli, og blev ikke omstødt, men tværtimod yderligere fastslaaet ved, hvad der skete i Mødet den 29de December. Byraadet som saadant har altsaa positivt anbefalet Andragendet.

2) Landsthingsudvalgets Flertal synes at nære nogen Tvivl om, hvorvidt Andragendet inden den i Indenrigsministeriets Cirkulære af 23/6 1879 fastsatte Frist, den 1ste September, forelaa Ministeriet saaledes oplyst, at det burde have være taget i Betragtning ved Affattelsen af Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse.

Denne Tvivl kan kun have Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Byraadet havde anbefalet Andragendet eller ikke. Af de Aktstykker, som Ministeriet har tilstillet Udvalget, fremgaar det imidlertid, at Ministeriet inden August Maanedes Udgang maa have vidst, hvorledes Afstemningen faldt i Nykjøbing Byraad den 17de Juli. Og, selv om dettes Formand, Borgmester Muns, ligeover-